

Міністерство внутрішніх справ України
Національна академія внутрішніх справ
Кафедра адміністративної діяльності

**ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ
В СФЕРІ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ**

Збірник матеріалів круглого столу
(Київ, 14 травня 2014 року)

Київ
2014

Організаційний комітет:

Чернявський С.С. – проректор Національної академії внутрішніх справ, доктор юридичних наук, старший науковий співробітник;

Бодюл С.М. – начальник відділу організації науково-дослідної роботи Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук;

Братель С.Г. – начальник кафедри адміністративної діяльності Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент;

Дрозд О.Ю. – доцент кафедри адміністративної діяльності Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук;

Луговий І.О. – заступник начальника кафедри адміністративної діяльності Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент.

Тексти тез представлено у авторській редакції. Автори несуть повну відповідальність за зміст публікації, а також за добір і точність наведених фактів, цитат, власних імен та інших відомостей.

Публічне адміністрування в сфері внутрішніх справ. Матеріали круглого столу. Збірник наукових праць / – 14 травня 2014 р. – К. : Нац. акад. внутр. справ, 2014. – 404 с.

ISBN 978-617-7178-57-5

Збірник містить тези молодих вчених та студентів, апробованих на круглому столу «Публічне адміністрування в сфері внутрішніх справ».

УДК 35.07:351.87(063)
ББК 67.301+67.7я43

ЗМІСТ

Мохончук С.М.

Загальні засади концепції модернізації правової охорони миру та безпеки людства у кримінальному кодексі України..... 11

Бєжан О.О.

Законодавче забезпечення діяльності державної автомобільної інспекції МВС України..... 15

Артеменко О.С.

Суспільна небезпека неосудної особи як передумова диференціації процесуальної форми..... 18

Арутюнян Л.О.

Авторське право..... 21

Баранецкий Р.Ф.

Цивільний контроль як різновид контролю за діяльністю СБУ..... 27

Басс В.О.

Міжнародно-правова регламентація протидії корупції в поліції зарубіжних країн та впровадження окремих її аспектів в Україні..... 32

Білик В.М., Лобода Ю.С.

Формування та реалізація державної антикорупційної політики в Україні..... 36

Білоус Т.Й.

Форми та методи державного регулювання нотаріальної діяльності..... 40

Боднар В.Є.

Причини зловживань владою та службовим становищем, учинених працівниками ОВС..... 43

Боднарук М.І.

Загальнотеоретичні засади гармонізації законодавства України у сфері соціального страхування до законодавства Європейського Союзу..... 46

Бондаренко Є.В.

Причини та умови, що сприяють вчиненню злочинів у сфері страхування в Україні..... 52

Бондаренко В.В.

Сутність гарантій реалізації прав громадян на екологічно безпечне навколишнє середовище..... 56

Братель С.Г. Особливості розгляду скарг управлінням омбудсмена поліції в Північній Ірландії.....	60
Братков С.І. Особливості оформлення адміністративних матеріалів за керування транспортними засобами або суднами особами, які перебувають у стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або під впливом лікарських препаратів, що знижують їх увагу та швидкість реакції.....	62
Брижак А. Сутність та значення культурно-психологічних факторів крадіжок, поєднаних з проникненням в житло.....	66
Варивода В.І. Сучасний стан формування держаної політики з питань захисту громадян, їх життя та здоров'я у сфері безпеки дорожнього руху.....	70
Васильчук С.С. До проблеми співвідношення понять «справляння податків» та «стягнення податків» у системі податкового контролю.....	74
Великий В.І. Дотримання прав людини в процесі реалізації права на придбання зброї, основних частин та бойових припасів до неї.....	77
Владикін О.Н. Види договорів про надання послуг електрозв'язку.....	80
Гаврилова О.О. Специфіка процедури надання працівнику допомоги у зв'язку з тимчасовою непрацездатністю, внаслідок нещасного випадку на виробництві.....	85
Гапон О. Позитивний досвід європейських країн у сфері правової регламентації права працівників на відпустку.....	90
Гелемей М.О. Адміністративний нагляд за особами, схильними до екстремістської діяльності.....	96
Головко Т.В. Принципи верховенства права та законності під час працевлаштування іноземців.....	99
Гончаров Г.Ю. Заохочення як засіб забезпечення дисципліни праці.....	102

Горбунова О.Ю. Правова основа проведення, поняття та види масових заходів.....	107
Гриценко В.Г. Мета правоохоронної системи України.....	112
Гусева К.А. Організаційно-управлінські заходи щодо удосконалення діяльності служби дільничних інспекторів міліції.....	116
Данилова М.В. Щодо професійних спілок як суб'єктів організаційно-управлінських відносин у трудовому праві.....	120
Дегтярьова С.В. Щодо законодавчої регламентації митного контролю в Україні.....	123
Денисенко А.П. Щодо суб'єктів правовідносин як елементу структури адміністративних відносин з організації громадського контролю у сфері державного управління.....	127
Доротюк О.Г. Петро Недбайло про проблеми теорії держави і права.....	132
Дрозд О.Ю. Публічне адміністрування в органах внутрішніх справ.....	137
Єфіменко Д.К. Сутність та роль адміністративної процедури у забезпеченні координації правоохоронної діяльності.....	142
Єфремов А.О. Правове забезпечення охорони праці державних службовців за сучасних умов.....	147
Журавель В.І. Проблематичні аспекти щодо співвідношення індивідуальних та колективних форм захисту трудових прав працівників.....	151
Заблоцький Ю.П. Поняття та сутність неправомірної вигоди.....	157
Ілларионова С.І. Сутність та значення самозахисту як форми захисту трудових прав.....	159
Іншин М.І. Інноваційний розвиток працівників державної служби в Україні.....	164
Йокало А.Ю. Поняття послуг у галузі митної справи.....	169

Калита Л.С. Реформа ДАІ на сучасному етапі.....	172
Касмінін О.В. Система способів правового захисту конституційних трудових прав працівників.....	174
Кравченко І.О. Сутність і значення системи суб'єктів державного контролю за діяльністю органів Пенсійного фонду України.....	179
Кузьмінін Г.Б. Особливості доказування в адміністративно-юрисдикційній діяльності органів внутрішніх справ.....	184
Кулик Д.О. Правова природа юридичної відповідальності державних службовців.....	188
Кулинич Л.С. Напрямки оптимізації контрольно-наглядової діяльності органів прокуратури у сфері публічного управління.....	192
Курбанов Б.Б. Правове регулювання суб'єктивних трудових прав суддів та їх значення у трудовому праві.....	197
Кучерук К.О. Особливості забезпечення прав людини в умовах розбудови України.....	201
Левченко Д.С. Суб'єктний склад договору найму (оренди) повітряного судна.....	205
Легецький М.П. Особливості забезпечення міліцією прав і свобод людини та шляхи їх реалізації.....	211
Либаш М.К. Забезпечення законності та прав людини в діяльності спеціальних установ міліції.....	215
Лисюк С.А. Поняття та структура комунального господарства України.....	220
Луговий І.О. Робота за сумісництвом поліцейських в Сполучених Штатах Америки як один із напрямів запобігання корупції.....	223

Любчик О.А. Історичний генезис розвитку кодифікації трудового законодавства у дореволюційний період.....	225
Макаренко М.М. Предмет злочину статті 290 КК України.....	230
Макаров І.Ю. Співвідношення понять «громадський порядок» та «громадська безпека».....	234
Мамай І.В. Окремі аспекти правової природи інституту опіки та піклування.....	237
Маркевич-Булавка І.Р. Окремі питання забезпечення прав людини в Україні, як європейської держави: суть та перспективи.....	240
Марченко О.В. Юридична природа поняття «прихована реклама».....	245
Мельник В.В. Поняття та розвиток корупції в Україні, перспективи її подолання.....	249
Мельниченко А.О. Класифікація підстав застосування заохочень за трудові досягнення працівників органів прокуратури.....	252
Мельничук О.П. Методологічні основи взаємовідносин релігійних організацій та держави.....	256
Мілснін П.О. Досвід Німеччини у сфері здійснення державного контролю за діяльністю органів прокуратури та можливості його використання в Україні.....	261
Міщук М.О. Особливості виникнення правовідносин соціального партнерства у трудовому праві.....	266
Мозоль С.А. Правові оціночні простори, як підґрунтя юридичної відповідальності.....	270
Мотелюк В.М. Принципи адміністративного процесу.....	275

Никифорчук Д.Й., Романько П.С. Деякі схеми легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом	277
Носенко В.О. Позитивний досвід США у сфері правового регулювання дистанційної зайнятості працівників	281
Павліченко В.М. Розвиток нормативно-правового забезпечення праці державних службовців від часів незалежності України	286
Плугатир М.В. Критерії накладення адміністративних стягнень за вчинення правопорушень на території спортивної споруди, на якій проводиться футбольний матч	291
Пономарьов Д.О. Сутність праці за сумісництвом	294
Пудло О.А. Відшкодування шкоди у кримінальному провадженні	299
Пусан К.Б. Загальнотеоретичні основи правового статусу судді як суб'єкта трудового права	302
Резніченко В.М. Правова природа нестандартних форм зайнятості працівників в Україні	307
Рибницький Г.В. Організаційно-правове забезпечення органів, що здійснюють загальне адміністративне управління підприємницькою діяльністю	312
Рогозін К.О. Поняття, характеристика та розвиток кредитно-фінансової системи України	317
Романова Н.Л. Класифікація державних цільових програм	320
Романюк О.І. Міжнародно-правове регулювання міграційних процесів в Україні	323
Рунова Н.О. Загальнотеоретична характеристика державної служби як об'єкта державного управління	326

Свиридюк Н.П. Особливості пізнання економічної політики держави як предмету адміністративно-правового дослідження	331
Севрук В.Г. Освіта, як позитивний чинник формування особистості особи циганської національності: профілактичний аспект	335
Сербин Р.А. Тенденції розвитку аспірантури в Україні	341
Скрипнюк А.В. Дотримання принципу незалежності працівниками органів прокуратури в різних системах прокуратури	343
Соловей Д.Ю. Еволюція контрреволюційних злочинів у радянському законодавстві про кримінальну відповідальність (20-ті рр. XX ст.)	345
Терещенко В.В. Засади формування міжнародної політики у сфері безпеки дорожнього руху	348
Ткач П.П. Особливості провадження у справах про адміністративні правопорушення у сфері господарської діяльності	353
Ткаченко Н.М. Роль підрозділів кримінальної міліції у справах дітей в профілактиці правопорушень у підлітковому середовищі	356
Томма Р.П. Правові та організаційні основи боротьби зі злочинами, пов'язаними з незаконним використанням пластикових платіжних карток та інших засобів доступу до банківських рахунків	359
Трач С.С. Деякі аспекти протидії шахрайствам у сфері кредитних операцій банків	361
Третьяков Є.А. Сутність і значення принципів правового регулювання охорони праці у сільському господарстві	363
Хуторянська Т.В. Адміністративно-правові заходи щодо недопущення жорстокого поводження з дитиною	368

Хуторянський О.В.

Дефініція та значення кримінально-правової норми «ненадання допомоги особі, яка перебуває в небезпечному для життя стані»372

Чернобай О.І.

Значення і сутність адміністративної юрисдикції376

Чернота Д.С.

Право жінок на працю: зародження та розвиток379

Чуб А.В.

Тимчасовий доступ до речей і документів, як захід забезпечення кримінального впровадження385

Чумак О.О.

Сутність та значення контролю за діяльністю Державної виконавчої служби України.....387

Шевчук О.О.

Дії співробітників оперативних підрозділів ОВС щодо викриття правопорушень пов'язаних з ухиленням від сплати податку на додану вартість та незаконним його відшкодуванням з бюджету391

Шерудило В.О.

Деякі проблемні питання фіксації процесу проведення негласних слідчих дій394

Штучний В.В.

Зміст поняття кадри Управління державної охорони України.....396

Шруб І.В.

Перспективи створення варті як виконавчого органу місцевого самоврядування.....399

Мошончук С.М.

доцент кафедри кримінального права № 1
Національного юридичного університету України
імені Ярослава Мудрого,
кандидат юридичних наук

ЗАГАЛЬНІ ЗАСАДИ КОНЦЕПЦІЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ МИРУ ТА БЕЗПЕКИ ЛЮДСТВА У КРИМІНАЛЬНОМУ КОДЕКСІ УКРАЇНИ

Реформування кримінального законодавства України, зокрема прийняття у 2001 році Кримінального кодексу України, стало важливим кроком у напрямку не лише посилення юридичних механізмів захисту прав і свобод людини, але і усвідомлення необхідності створення такої правової бази протидії злочинності, яка б враховувала міжнародний досвід і одночасно відповідала б міжнародними зобов'язанням нашої держави у зазначеній сфері. Доповнення Кримінального Кодексу України розділом XX «Злочини проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку» є важливим показником прагнення нашої держави до реалізації нею зобов'язань із протидії злочинам, які передбачені міжнародними угодами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Крім того, включення складів відповідних злочинів у національне законодавство є однією з найбільш важливих умов дієвої співпраці держав у боротьбі з міжнародними злочинами.

Розробка концепції правової охорони миру та безпеки людства, як і загалом концепції сучасного вітчизняного кримінального права та законодавства передбачає необхідність врахування пріоритетності та невід'ємності прав і свобод людини, визнання їх найвищою цінністю, а також усвідомлення можливості існування загрози тим цінностям, що є спільними для усього людства як такого. Така концепція передбачає збереження і модернізацію базових, перевірених часом і практикою кримінально-правових інститутів з метою забезпечення адекватного захисту від загроз сучасності.

міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Слід підкреслити, що в межах окремого класифікаційного виду захисту діє система способів та засобів його забезпечення, котрі потребують додаткової уваги з боку науковців, адже сучасний стан дотримання трудових прав працівників залишається нестабільним.

Список використаних джерел:

1. Пашук Т. І. Право людини на ефективний державний захист її прав та свобод: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Т. І. Пашук / Львівський національний ун-т ім. Івана Франка. – Л., 2006. – 210 с.
2. Про прокуратуру: Закон України від 05.11.1991 № 1789-XII // Відомості Верховної Ради України, 1991, N 53, ст.793.
3. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 07.07.2010 № 2453-VI // Відомості Верховної Ради України, 2010, № 41-42, № 43, № 44-45, ст. 529.
4. Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини: Закон України // Відомості Верховної Ради України, 1998, № 20, ст. 99.
5. Про порядок вирішення колективних трудових спорів (конфліктів): Закон України від 03.03.1998 № 137/98-ВР // Відомості Верховної Ради України, 1998, № 34, ст. 227.
6. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України, 1996, № 30, ст. 141
7. Кодекс законів про працю України від 10.12.1971 № 322-VIII // Відомості Верховної Ради УРСР, 1971 р. / Додаток до № 50.

Кравченко І.О.

*старший викладач адміністративного
та інформаційного права*

*Сумського національного аграрного університету,
кандидат юридичних наук*

СУТНІСТЬ І ЗНАЧЕННЯ СИСТЕМИ СУБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО КОНТРОЛЮ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ОРГАНІВ ПЕНСІЙНОГО ФОНДУ УКРАЇНИ

Про те, що соціально-орієнтована держава перш за все опікується найбільш соціально не захищеними категоріями населення, свідчить зміст статті 46 Конституції України, відповідно до якої громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом [1].

Контроль за діяльністю органів Пенсійного фонду України являє собою систему заходів встановлених законодавством та здійснюваних з метою отримання інформації про стан якості та ефективності виконання органами пенсійного фонду та їх посадовими особами покладених на них завдань і функцій, рівень законності та дисципліни у системі ПФУ в цілому та його окремих ланках, а також виявлення й усунення існуючих у їх роботі недоліків та порушень. На підставі зазначеного очевидно, що в якості суб'єктів контролю за діяльністю ПФУ виступають ті органи влади і посадові особи, що у тій чи іншій мірі ведуть спостереження за діяльністю ПФУ, перевіряють та оцінюють її з точки зору законності та інших важливих критеріїв, вживають відповідні заходи щодо усунення виявлених під час перевірки, спостереження недоліків, порушень, прогалин тощо.

Розмірковуючи про систему суб'єктів контролю за діяльністю органів Пенсійного фонду слід враховувати, що контроль може мати як зовнішній так і внутрішній характер. Розпочнемо з

останнього, оскільки тут, у певному сенсі, все зрозуміліше. Внутрішній контроль або внутрівідомчий, здійснюється в середині системи органів ПФУ у порядку організаційного підпорядкування, тобто вищестоящі посадові особи та органи ПФУ контролюють діяльність нижчестоящих. При цьому цей контроль може стосуватися як усього обсягу діяльності підконтрольної ланки ПФУ, так і певного її напрямку. Нормативно-правовим підґрунтям для такого контролю є Указ Президента України «Про Положення про Пенсійний фонд України» [2], Постанови Правління ПФУ «Про утворення головних управлінь Пенсійного фонду України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі» від 27.06.2002 № 11-2 [3] та про «Положення про управління Пенсійного фонду України в районах, містах, районах у містах, а також у містах та районах» від 30.04.2002 № 8-2 [4].

Одним із перших у системі суб'єктів контролю за діяльністю ПФУ вважаємо за потрібне вказати Верховну Раду України – парламент. ВРУ є єдиним органом законодавчої влади, тобто головна її функція у прийнятті законів. Втім законодавство не єдиний напрямок діяльності парламенту, йому притаманні і контрольні функції, втім вони мають дещо специфічний вигляд, як слушно наголошував В. Б. Авер'янов, що цей вид контролю являється особливою формою державного контролю, котра виходить за межі традиційного уявлення про державний контроль як засіб забезпечення законності у державному управлінні [5, с.365]. Специфіка парламентського контролю полягає у тому, що він здійснює перевірку тих чи інших аспектів суспільно-державного життя, зокрема діяльність ПФУ, у контексті законотворчої діяльності, адже очевидно, що не можливо прийняти по справжньому якісний закон, не оцінивши та проаналізувавши стан тих питань, на врегулювання яких спрямовується закон. Особлива роль у здійсненні парламентського контролю належить комітетам ВРУ, які є її органами, що утворюється з числа народних депутатів України для здійснення за окремими напрямками законопроектної роботи, підготовки і попереднього розгляду питань, віднесених до повноважень Верховної Ради України, виконання контрольних функцій [6].

Далі слід відзначити як суб'єкта контролю за діяльністю органів ПФУ Президента України, який є Главою держави та гарантом додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина [1]. Контролюючі повноваження Президента України також не мають прямого характеру, втім він може впливати на діяльність пенсійного фонду через свої установчі повноваження, а саме Глава держави призначає і звільняються з посад Голову правління Пенсійного фонду України та його заступників. Крім того, Президент, з метою вирішення тих чи інших питань суспільного життя може видавати Укази із дорученнями органам виконавчої влади, в тому числі ПФУ, здійснити ті чи інші заходи.

Наступним суб'єктом контролю за діяльністю ПФУ є суди. Ми не даремно вказуємо саме суди поряд з парламентом та президентом як суб'єктів досліджуваного контролю, адже специфіка їх контролюючого впливу на діяльність органів ПФУ, також обумовлена відсутністю прямих важелів впливу на неї. Втім, попри це, спостереження за діяльністю ПФУ суди все ж таки здійснюють, відбувається це у контексті їх основного функціонального призначення – відправлення правосуддя. Тобто розглядаючи судові справи (особливо у порядку адміністративного судового провадження), стороною у яких є органи ПФУ, суд у ряді випадків проводить перевірку та оцінку їх дій з точки зору їх відповідності нормам діючого законодавства.

Основне навантаження щодо контролю за діяльністю органів Пенсійного фонду покладається на систему органів виконавчої гілки влади. Вищим органом у системі органів виконавчої влади є Кабінет Міністрів України (уряд), який є головним органом у питанні формування та реалізації державної політики в усіх основних сферах суспільного життя. Окрім іншого Уряд здійснює: постійний контроль за виконанням органами виконавчої влади Конституції України та інших актів законодавства України, вживає заходів щодо усунення недоліків у роботі зазначених органів; контроль за додержанням законодавства органами виконавчої влади, їх посадовими особами, а також органами місцевого самоврядування з питань виконання ними делегованих повноважень органів виконавчої влади; забезпечує координацію і

контроль за діяльністю органів виконавчої влади щодо запобігання і протидії корупції [7].

Свої контролюючі функції та повноваження КМУ здійснює як безпосередньо так і через систему підпорядкованих йому центральних та інших органів виконавчої влади, саме вони на практиці і реалізують основні заходи контролю, адже контролююча діяльність КМУ швидше зводиться до вивчення вже зібраних та наданих підпорядкованими йому органами і посадовими особами даних та прийняті на підставі їх аналізу висновків і вжиття відповідних заходів. У той час як безпосередні методи та заходи контролю реалізують центральні органи виконавчої влади, як безпосередньо. Так і через підпорядковані їм територіальні органи.

Діяльність органів ПФУ контролює доволі просторе коло органів виконавчої влади, які перевіряють різні аспекти організації та функціонування ПФУ, залежно від специфіки призначення контролюючого суб'єкта. Так до суб'єктів, які здійснюють контроль діяльності ПФУ слід віднести Мінсоцполітики України, Державну фіскальну службу України, Державну фінансову інспекцію, Державну інспекцію України з питань праці, Національне агентство України з питань державної служби, Міністерство внутрішніх справ та Служба безпеки України.

Особлива роль у системі суб'єктів контролю за діяльністю належить органам прокуратури, які виконують функцію прокурорського нагляду, що являє собою спостереження Генеральним прокурором і підпорядкованими йому прокурорами за додержанням і правильним застосуванням законів Кабінетом Міністрів України, міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади, органами державного і господарського управління та контролю, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, місцевими Радами, їх виконавчими органами, військовими частинами, політичними партіями, громадськими організаціями, масовими рухами, підприємствами, установами і організаціями, незалежно від форм власності, підпорядкованості та приналежності, посадовими особами та громадянами [8]. Втім слід зазначити, що Проект нового закону

про прокуратуру, який доречі був проаналізований та позитивно оцінений Венеціанською комісією (вона ж «Європейська комісія за демократію через право»), позбавляє органи прокуратури функцій загального нагляду, що цілком відповідає європейській практиці у цьому питанні.

Отже, виходячи із вищевикладеного, можемо констатувати, що сьогодні в Україні ціла низка органів та посадових осіб так чи інакше здійснює контроль за діяльністю Пенсійного фонду України. Це має забезпечити всебічний підхід до перевірки діяльності органів ПФУ, гарантувати її законність та прозорість. У той же час можливість великої кількості суб'єктів перевіряти у тій чи іншій мірі діяльність органів ПФУ, ще не є стовідсотковою запорукою якості та ефективності такого контролю, не менш важливим є вироблення та закріплення на рівні законодавства чітких методів, способів та форм такого контролю, а також механізмів взаємодії контролюючих суб'єктів між собою з питань контролю діяльності органів ПФУ.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Про Положення про Пенсійний фонд України: Указ Президента України від 06 квітня 2011 № 384/2011 // [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/384/2011>.
3. Про утворення головних управлінь Пенсійного фонду України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі: Постанова Правління ПФУ від 27.06.2002 № 11-2 // [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0581-02>.
4. Положення про управління Пенсійного фонду України в районах, містах, районах у містах, а також у містах та районах», затверджено Постановою ПФУ від 30.04.2002 № 8-2 // [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0442-02>.
5. Адміністративне право України. Академічний курс: Підруч.: У двох томах: Том 1. Загальна частина / Ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова). – К.: Видавництво «Юридична думка», 2004. – 584 с.
6. Про комітети Верховної Ради України сьомого скликання: Постанова ВРУ України від 25.12.2012 № 11-VII // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2013. – № 38. – Ст. 506.

7. Про Кабінет Міністрів України: Закон України від 27.02.2014 № 794-VII // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2014. – № 13. – Ст. 222.

8. Про прокуратуру: Закон України від 05.11.1991 № 1789-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 53. – Ст. 793.

Кузьмініх Г.Б.

*доцент кафедри адміністративної діяльності
Національної академії внутрішніх справ*

ОСОБЛИВОСТІ ДОКАЗУВАННЯ В АДМІНІСТРАТИВНО-ЮРИСДИКЦІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Законодавець, визначаючи завдання провадження у справах про адміністративні правопорушення, вказує на необхідність вивчення усіх обставин вчиненого правопорушення. У відповідності до ст. 245 КУпАП завданнями провадження у справах про адміністративні правопорушення є: своєчасне, всебічне, повне і об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, вирішення її в точній відповідності із законом, забезпечення виконання винесеної постанови, а також виявлення причин та умов, що сприяють вчиненню адміністративних правопорушень, запобігання правопорушенням, виховання громадян у дусі додержання законів, зміцнення законності.

Вивчення обставин юридичної справи в правовій літературі отримало найменування доказування, яке визначається центральною частиною юридичного процесу, що здійснюється за допомогою активної, цілеспрямованої діяльності суб'єктів адміністративно-юрисдикційної діяльності.

Особливість фактів, що підлягають доказуванню. Адміністративна відповідальність за своєю природою є відповідальністю ретроспективною, тобто факти, що служать підставою такої відповідальності, перебувають у минулому. Навіть у тому випадку, якщо порушення правил дорожнього руху, громадського порядку і т. ін. здійснюються на очах у працівника

органів внутрішніх справ, до моменту порушення справи вони вже є подіями минулого, і завдання працівника міліції полягає у правильному і об'єктивному відтворенні цих фактів.

Як свідчить практика, більшість адміністративних правопорушень, які підвідомчі органам внутрішніх справ, – це правопорушення у сфері громадського порядку і громадської безпеки. Тому доказування у справах цієї категорії органи внутрішніх справ спрямовують головним чином на встановлення саме таких обставин, які становлять об'єктивну істину (факт) у справах про порушення громадського порядку і громадської безпеки.

Особливості методів доказування. Ретроспективність обставин доказування у справах про адміністративні правопорушення виключає можливість використання цілого ряду методів, які знаходять своє застосування у встановленні фактичних обставин справи в інших видах провадження. Так, наприклад, виключається такий метод, як прогнозування. На перше місце виступають методи, пов'язані із безпосереднім сприйняттям дійсності.

Доказування у справах про адміністративні правопорушення характеризується також особливостями таких засобів і прийомів, що використовуються у цьому процесі. Воно може здійснюватися лише за допомогою таких із них, які вказані в законі. Розсуд працівника органів внутрішніх справ з приводу використання тих чи інших засобів і прийомів (отримання пояснення, огляд речей, особистий огляд і т.ін.) обмежено.

Особливість суб'єктів доказування. На відміну від невизначеного кола суб'єктів адміністративного доказування взагалі, в процесі доказування саме у справах про адміністративні правопорушення беруть участь суб'єкти, які конкретно перелічені в Кодексі України про адміністративні правопорушення. Виключається можливість розширення цього кола відомчими нормативними актами. Перед усім, це стосується суб'єктів доказування правозастосовних органів, коло яких особливо чітко визначено. І навіть, коли потреба практики боротьби з правопорушеннями немов би логічно зумовлює розширення цього кола, потрібно чітко керуватися вимогами закону. Так, наприклад, право складання протоколу у справах про дрібне викрадення чужого майна шляхом крадіжки,